

LỜI NGỢI KHEN VANG KHẮP ĐẤT.

Kinh thánh: Ê-sai 24:14-23

“ 14 Những kẻ này sẽ cất tiếng lên, kêu rao; từ nơi biển kêu lớn tiếng vui mừng vì sự uy nghiêm Đức Giê-hô-va. 15 Vậy hãy tôn vinh Đức Giê-hô-va trong phương đông, hãy tôn vinh danh Đức Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, trong các cù lao biển! 16 Chúng ta đã nghe từ nơi đầu cùng đất hát rằng: Vinh hiển cho kẻ công bình! Nhưng tôi nói: Tôi bị gầy mòn, tôi bị gầy mòn! Khốn nạn cho tôi! Những kẻ gian dối làm gian dối, phải, kẻ gian dối làm gian dối lắm! 17 Hỡi dân cư trên đất, sự kinh hãi, hăm và bầy đèn trên người. 18 Kẻ nào trốn khỏi tiếng kinh hãi, sẽ sa xuống hầm; nếu lên khỏi hầm, sẽ mắc vào lưới. Vì các cửa sổ trên trời đều mở ra, các nền dưới đất đều rung rinh. 19 Đất đều tan nát, đất đều vỡ lở, đất đều rung động. 20 Đất lay động như người say; lỏng chỏng như cái võng, tội lỗi chất lên trên nặng trĩu, nó sẽ đổ xuống và không dậy được nữa! 21 Xảy ra trong ngày đó, Đức Giê-hô-va sẽ phạt các cơ binh nơi cao ở trên trời, phạt các vua thế gian ở trên đất. 22 Họ sẽ nhóm lại cùng nhau, bị cầm trong hầm như tù bị nhốt trong ngục; cách lâu ngày, sẽ đều bị phạt. 23 Mặt trăng sẽ xấu hổ, mặt trời sẽ mắc cỡ; vì Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ trị vì trên núi Si-ôn, tại Giê-ru-sa-lem; và sự vinh hiển sẽ chói lói trước mặt các trưởng lão.”

Gợi ý bài học: Ê-sai 24 đưa chúng ta đến một khung cảnh đáng sợ: đất rung chuyển, những gì con người từng cho là vững chắc đều sụp đổ, và tội lỗi của nhân loại trở thành một gánh nặng mà đất không còn có thể chịu nổi. Thế nhưng giữa khung cảnh ấy, một âm thanh rất khác vang lên: **tiếng hát thờ phượng Chúa**. Giữa sự phán xét vẫn còn những người cất tiếng ngợi khen Đức Chúa Trời. Họ là những người còn sót lại, những người vẫn giữ lòng trung tín khi mọi thứ xung quanh đều thay đổi. Điều kỳ diệu là khi những tiếng ồn của thế gian im bặt, **tiếng thờ phượng lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết**. Điều đó cho chúng ta thấy một chân lý quan trọng: **mục đích cuối cùng của lịch sử không phải là sự chiến thắng của hỗn loạn, nhưng là sự bày tỏ vinh quang và quyền cai trị của Đức Chúa Trời**.

Ê-sai nhìn thấy đất “lay động như người say” và “lỏng chỏng như cái võng”. Những gì con người xem là kiên cố—quyền lực, của cải, địa vị và các thế lực của thế gian—đều không thể đứng vững trước mặt Đức Chúa Trời. Điều đáng sợ nhất không phải chỉ là **thế giới đang rung động**, mà là chúng ta đã đặt lòng mình vào những thứ có thể bị rung động đó. Chúng ta cũng có những “mặt trời” và “mặt trăng” riêng: tiền bạc đem lại cảm giác an toàn, địa vị khiến ta cảm thấy mình có giá trị, thành công đem đến sự công nhận, những mối quan hệ khiến ta nghĩ mình không cô độc. Những điều ấy không nhất thiết xấu. Nhưng khi chúng chiếm lấy vị trí chỉ thuộc về Đức Chúa Trời, chúng trở thành những ánh sáng giả mà chúng ta dùng để định hướng cuộc đời mình.

Ê-sai nói rằng sẽ đến ngày ngay cả mặt trăng cũng phải “xấu hổ” và mặt trời phải “hổ thẹn” trước vinh quang của Đức Giê-hô-va. Nghĩa là **mọi thứ từng khiến chúng ta choáng ngợp rồi sẽ trở nên nhỏ bé và vô nghĩa khi Vua thật xuất hiện**.

Và đây chính là niềm hy vọng của người tin Chúa. Cuối cùng, lịch sử không kết thúc bằng câu: **“Mọi thứ đã sụp đổ.”** Nhưng bằng lời tuyên bố: **“Đức Giê-hô-va sẽ trị vì.”** Vì vậy, câu hỏi quan trọng không phải là: *“Làm thế nào để cuộc đời tôi không bao giờ bị rung chuyển?”* Có những điều chúng ta không thể kiểm soát. Nhưng câu hỏi quan trọng hơn là: **“Khi mọi thứ tôi đang dựa vào bị rung chuyển, điều gì vẫn còn?”** Nếu nền tảng của tôi là tiền bạc, tôi sẽ rung động cùng tiền bạc. Nếu nền tảng của tôi là thành công, tôi sẽ rung động cùng thành công. Nếu nền tảng của tôi là sự công nhận của con người, tôi sẽ rung động mỗi khi ánh mắt của họ thay đổi. Nhưng nếu nền tảng của tôi là Đức Chúa Trời, tôi có thể sống giữa một thế giới rung chuyển mà vẫn biết **Ai đang ngồi trên ngai lòng của mình.**

Người còn sót lại trong Ê-sai 24 không phải là những người sở hữu nhiều nhất hay mạnh nhất. Họ là những người **giữ sự rung động vẫn hướng mắt về Đức Chúa Trời và tiếp tục hát.** Đó cũng là lời kêu gọi dành cho chúng ta hôm nay: đừng chỉ cầu xin một cuộc đời không có bão tố. Hãy cầu xin một tâm lòng mà ngay giữa bão tố vẫn biết rằng: **“Chúa vẫn là Vua.”** Và tôi vẫn trung tín với Chúa cho dầu hoàn cảnh hiện tại có như thế nào vì **Đức Chúa Trời vẫn đang cai trị.**

Ba câu hỏi áp dụng bài học:

1. Điều gì đang là **“mặt trời và mặt trăng”** của đời tôi?
2. Khi hoàn cảnh rung động **phản ứng đầu tiên của tôi là gì?** Tìm cách kiểm soát mọi thứ bằng khả năng của mình, hay trở về với Đức Chúa Trời?
3. Nếu những tiếng ồn của công việc, tiền bạc, thành công và giải trí đều im xuống, trong lòng tôi có **còn một bài ca dành cho Chúa không?**